

ถ้าไม่มีแม่อุ๊ย แล้วหนูจะอยู่อย่างไร

นางสาวนัจกร อนันตวัฒน์

หอผู้ป่วยในพิเศษ 75 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

“ถ้าไม่มีแม่อุ๊ย แล้วหนูจะอยู่อย่างไร” บทสนทนาระหว่างหญิงสูงวัย ผมสีดำสลักขาว อายุราวแปดสิบปี หน้าตาอิดโรยจากการไม่ได้รับการพักผ่อนอย่างเพียงพอ กับหญิงสาวผู้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ภาพที่เห็นตรงหน้าและบทสนทนาเพียงหนึ่งประโยค ทำให้ผู้ฟังอย่างฉันเกิดความรู้สึกมากมายขึ้นภายในใจ

“ติ่ง! ขึ้นเจ็ดค่ะ” เสียงลิฟต์ดังเตือน ก่อนที่ฉันจะเดินตรงไปยังหอผู้ป่วยอายุรกรรมที่ฉันทำงานอยู่ ผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยเกี่ยวกับโรคมะเร็ง มีทั้งผู้ป่วยที่มาให้ยาเคมีบำบัด รังสีรักษา และการรักษาแบบประคับประคอง

“พี่แอน” หญิงสาววัยกลางคน ผิวขาว มีรอยยิ้มที่สดใส อยู่ที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมแห่งนี้ พร้อมกับคุณแม่มาประมาณหนึ่งเดือนเพื่อทำการรักษาพยาบาล ทั้งคู่เป็นที่รักของแพทย์และพยาบาลของทุกคน เนื่องด้วยเป็นคนน่ารัก เป็นกันเอง และการอยู่ด้วยกันมานาน ทำให้สนิทกันโดยปริยาย พี่แอนและคุณแม่กำลังต่อสู้กับโรคร้าย นั่นก็คือ CA sigmoid colon (โรคมะเร็งลำไส้ใหญ่ส่วนตรง) ถึงแม้จะผ่านการให้ยาเคมีบำบัดมาแล้ว แต่ตัวโรคลังคดดำเนินต่อไป ทำให้เกิดอาการปวดท้องอย่างมาก ต้องได้รับยาบรรเทาความปวดทุกสองชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีอาการคลื่นไส้อาเจียน ทำให้รับประทานอาหารได้ลดลง ใบหน้าที่เคยมีแต่รอยยิ้มที่สดใส ตอนนี้เหลือเพียงใบหน้าที่แสดงถึงความเจ็บปวดและทรมาน

แพทย์จึงทำการส่งตรวจ CT abdomen (เอกซเรย์คอมพิวเตอร์บริเวณช่องท้อง) เพื่อทำการหาสาเหตุของอาการปวดท้องและคลื่นไส้อาเจียน เมื่อผลออกมาพบว่ามีภาวะ Gut obstruction (ลำไส้อุดตัน) ต้องทำการผ่าตัดเพื่อรักษาภาวะนี้ ทำให้พี่แอนและคุณแม่เกิดความวิตกกังวลเป็นอย่างมาก

“ผู้ป่วยปวดท้องมากค่ะ” เสียงผู้ช่วยพยาบาล เดินบอกมาบอกฉัน เมื่อหลังการเช็ดทำความสะอาดร่างกาย ผู้ป่วยเกิดอาการปวดท้องอย่างรุนแรงขึ้นมา

“ถ้าไม่มีแม่อุ๊ย แล้วหนูจะอยู่อย่างไร” เมื่อฉันเปิดประตูห้องผู้ป่วย เพื่อจะนำยาแก้ปวดไปให้ จึงพบกับสนทนาดังกล่าว ฉันยืนนิ่งอยู่หน้าประตู ความรู้สึกภายในใจฉันเกิดขึ้นมากมาย ทั้งเป็นห่วง เหนใจ และสงสาร เนื่องด้วยคุณแม่อายุมากแล้ว ร่างกายอ่อนกำลังลงทุกวัน จากการไม่ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ เพราะต้องคอยดูแลพี่แอนตลอดเวลา

“ถ้าไม่มีแม่อุ๊ย แล้วหนูจะอยู่อย่างไร” จึงไม่ใช่คำพูดของผู้เป็นลูกสาว แต่เป็นคำพูดของผู้เป็นแม่ แม่ที่คอยอยู่ข้างๆ คอยให้กำลังใจในวันที่หมดหวัง คอยดูแลพี่แอนมาตั้งแต่เริ่มป่วยเป็นโรค CA sigmoid colon (โรคมะเร็งลำไส้ใหญ่ส่วนตรง)

ฉันเดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยพร้อมยาลดอาการปวดท้อง จึงพบกับใบหน้าของพี่แอนและคุณแม่ที่ไม่หลงเหลือรอยยิ้มเลยแม้แต่น้อย มีแต่น้ำตาอาบแก้มทั้งสองข้าง ทั้งคู่ร้องไห้และยังตั้งรับไม่ทันกับภาวะความเจ็บป่วยที่จุใจมาโดยไม่ทันตั้งตัว

“พี่แอนรับประทานยาแก้ปวดก่อนนะค่ะ” ฉันกล่าว

“ได้ค่ะ” พี่แอนรับยาแก้ปวดจากฉันไป ก่อนที่จะรับประทานยาเพื่อบรรเทาอาการปวด

“สู้กันมาตั้งสามปีแล้ว เราอยู่สู้กันต่อนะแม่” ทั้งคู่กุมมือกัน ผลัดกันเช็ดน้ำตาของกันและกัน และทดแทนรอยยิ้มด้วยรอยยิ้ม ก่อนที่ทั้งคู่จะส่งรอยยิ้มให้กัน เพื่อเป็นกำลังใจในการต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป

จากนั้นพี่แอนได้รับการผ่าตัด และผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ร่างกายค่อยๆ ฟื้นฟู อาการปวดท้อง และอาการคลื่นไส้อาเจียนทุเลาลงอย่างมาก ฉันในฐานะพยาบาลที่ได้ดูแล และให้การพยาบาลตลอดเวลาที่พี่แอนและคุณแม่อยู่ในหอผู้ป่วยอายุรกรรมแห่งนี้ ได้เห็นความเจ็บปวดทรมาน น้ำตา รอยยิ้ม การให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทำให้ฉันรู้สึกดีที่ได้ให้การพยาบาล ได้เรียนรู้ และได้ให้กำลังใจทั้งพี่แอนและคุณแม่ ฉันจะนำประสบการณ์ที่ได้จากการดูแลพี่แอนและคุณแม่ครั้งนี้ไปใช้ในการพยาบาลผู้ป่วยท่านอื่นต่อไป